

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Μέρες Κρίσιμες!

Αυτό κλίνεται γραμματικώς κατά το... Μέρι Κρίστιμας! Έτσι το έλεγε κάποια, έτσι το είχε πιάσει. Τώρα οι μέρες και οι καιροί είναι κρίσιμοι και μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε, για να αρχίσουμε και με κάτι διασκεδαστικό μέσα στο πνεύμα το... αποκριάτικο που κυριαρχεί στην ατμόσφαιρα. Στολίδια, χρώματα, θαλασσινά, φώτα, φωτάκια, Σάντα Κλος, γαρίδες στη... σάρα... και άλλα διηνήματα! Μόνο ο Χριστός λείπει.

Αλλά τι να τον κάνουμε το Χριστό; Για μας ήρθε, δική μας η γιορτή...

Γιώργο, πολλά χρόνια στους Αντίποδες και τα συνηθίσαμε τα Χριστούγεννα στο κατακόκκινο, αλλά τις γαρίδες στην ψισταριά; Όχι πες μου, όπως ρωτάει ο Μυριβήλης το Θεό για τα φωτάκια της πυγολαμπίδας, γιατί τα έχει πίσω αντί μπροστά για να βλέπει.

Λέει, «Θεέ μου, δεν χωράει αμφιβολία τα πάντα εν σοφία εποίησας αλλά τα φωτερά στα πσινά της κωλοφωτιάς; Όχι πές μου. Γιατί;»

Αυτό λέω για τις γαρίδες στην ψισταριά. Τι γεύση έχουν; Ενώ με λίγο λεμονόλαδο και λίγη ρήγανη θα ήταν νοστιμότητες. Καλά αυτά από τα παράξενα των Αντιπόδων, αλλά δεν μου λες, τον Ναύπλιο τον είδες; Για την τελευταία θεατρική παραγωγή λέω. Δεν μπόρεσα να πάω, διάβασα μια κριτική, του Βασίλη Αδραχτά στον «Κόσμο» της Παρασκευής. Πολύ καλή και αναλυτική κριτική, που νομίζω κατάλαβα περισσότερα από αν έβλεπα το έργο.

Το έχω εκφράσει και άλλοτε, μια συνοπτική ανάλυση, πριν την παράσταση, μια επεξήγηση, μια ενημέρωση θα ήταν αναγκαία. Εγώ δεν είχα ιδέα περί του μύθου, ούτε είχα ακούσει το όνομα Ναύπλιος. Ήμουν ο μόνος αδαής; Και μια που μιλάμε για αρχαίο θέατρο συνάντησα τις προάλλες την...πρώτη Αντιγόνη, την Αθηνά Ζέγκλη (λεγόταν τότε- ΄ξερω έχουν χωρίσει πριν από χρόνια).

Την συνάντησα και χάρηκα. Συνεργασίες καλλιτεχνικές από ένα χτές νεανικό! Καθώς και την Ισμήνη, Λίτσα Νικητάκη-Πάτερσον, και την Στέλλα Στεφανίδου που έχω χρόνια να δω.

Την είδα και χάρηκα. Φιλίες του χτες που μένουν φιλικές καλές μνήμες. Και κάτι ακόμα, Γιώργο. Ποιος νομίζεις μου τηλεφώνησε; Όχι από τόσο μακρινό χτες, ο Νίκος Αργυράκης; Σου λει, τίποτα; Από το 1998 στο ραδιόφωνο 2ΜΜ. Είχε φύγει στην Ελλάδα. Μνήμες, άνθρωποι που βρέθηκαν στο δρόμο μας, άνθρωποι που χρωμάτισαν τη ζωή μας.

Συγκαταβαση

Σήκω να δεις το δειλινό ο ήλιος χάνεται.
Γαλήνια η ώρα τούτη,
ώρα της συγκέντρωσης.
Είναι ώρα για απολογισμό,
τον ισολογισμό μας.

Δεν κάναμε πολλά, δεν τελειώσαμε,
Κι ονειρευτήκαμε, αλήθεια τόσα!

Μα όλα είχαν πίστη και συνέπεια
Δεν παραβλέψαμε την τάξη και το πρόπει.
Μπορούμε να σταθούμε μ' αξιοπρέπεια
Και γήινοι κι ανθρώπινοι κι ωραίοι.

Μην πεις δεν χτίσαμε,
Μην πεις δεν σπείραμε.
Στοχάσου τη συνέπεια,
Τον τίμιο αγώνα.

Στοχάσου
Τις χαρές που ζήσαμε,
Τις χαρές που δώσαμε,
Τη χάρη την τρανή της παρουσίας μας.

Δεν κάναμε πολλά, μα είναι καιρός
Να ανεμίσουμε ένα μαντίλι
Συγκατάβαση στον ήλιο.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
με τις αναμνήσεις σου.

Εσύ βρε παιδί μου γνωρίζεις κόσμο και κοσμάκη γιατί είσαι εξωστρεφής, ενώ εγώ μαθαίνω από εσένα ονόματα ανθρώπων που δεν γνώρισα, ίσως γιατί όταν ήρθα στο Σίδνεϊ από το Αντελάιντ δεν φρόντισα να δικτυωθώ στην παροικία. Αυτό, φυσικά, ίσως οφείλεται στον εσωστρεφή χαρακτήρα μου που προτιμά

τη δική μου συντροφιά.

Δεν γνωρίζω τον κ. Αργυράκη, ούτε την Ισμήνη, την Λίτσα Νικητάκη-Πάτερσον, και την Στέλλα Στεφανίδου που μια φορά τη συνάντησα μαζί σου όταν μάς έκανες το τραπέζι στο Λα Περούζ πριν μερικά χρόνια. Φυσικά, την ήξερα από το θέατρο και την θαύμαζα σαν μια από τις κορυφαίες ηθοποιούς μας.

Όχι δεν είδα τον «Ναύπλιο» και νιώθω τύψεις επειδή εκτιμώ τη δουλειά του Σταύρου Οικονομίδη και των συνεργατών του που με αφοσίωση υπηρετούν το Θέατρο. Όμως, δυσκολεύομαι πια να βγω από το σπίτι και προπαντός να οδηγήσω μακριά, γι' αυτό ακούω παράπονα καλών φίλων επειδή «κάθηκα».

Για τα Χριστούγεννα στην Αυστραλία, όπως και για το Πάσχα, έχω γράψει πως τα γιορτάζουμε χωρίς τον Χριστό. Βλέπεις, αγαπητέ Γρηγόρη, ο Ιησούς έδωσε τους εμπόρους από το Ναό, αλλά αυτοί επέστρεψαν ανελέητοι και αποφασισμένοι να τον αντικαταστήσουν με έναν καραγκιόζη «φάδερ Κρίστιμας» τα Χριστούγεννα και με... λαγουδάκια το Πάσχα.

Βέβαια, φταίμε εμείς οι αφελείς που μάς γοήτηψε η προπαγάνδα τους και αντί να πανηγυρίζουμε τη Γέννηση του τρυφερού Ιησού, ξοδεύουμε δισεκατομμύρια δολάρια σε σκουπίδια, τυλιγμένα σε πολύχρωμα χαρτιά κατασκευασμένα από τα δέντρα ενός μεγάλου δάσους.

Αντί για προσευχή, τρώμε τον αγλέουρα γαρίδες και παιδάκια και πίνουμε το σκασμό από ενθουσιασμό(!) επειδή γεννήθηκε ο Χριστός που έστω συμβολικά γεννήθηκε σε μια φάτνη. Και μόνο αυτό;

Σαν χριστιανοί, καταδιώκουμε τους πρόσφυγες που -όπως τον Χριστό, ο οποίος κατέφυγε στην Αίγυπτο για να γλιτώσει από τον Ηρώδη-, μάς κτυπούν την πόρτα για προστασία. Σαν χριστιανοί, γιατί υιοθετήσαμε τον «φάδερ Κρίστιμας»;

Αλλά και σαν Έλληνες, γιατί εγκαταλείψαμε το έθιμο των καλάνδων; Στην Αλεξάνδρεια, συγκεντρώναμε για το ορφανοτροφείο χιλιάδες λίρες ψάλλοντας τα κάλανδα από πόρτα σε πόρτα.

Βέβαια, θα μου πει κάποιος πως μιλώ για τα κάλανδα, όταν σαν παροικία δεν αξιωθήκαμε να αποκτήσουμε μια φιλαρμονική, για να μη χρησιμοποιούμε τους Σκωτσέζους με τις πίπιζες τους.

Νάσαι καλά Γρηγόρη και νάναι καλά οι αγανώστες φίλοι μας για να γιορτάσουμε τη Γέννηση του Χριστού, όσο πιο χριστιανικά μπορούμε...